

oraz w NT:

Dz.Ap. 23:1

1. A Paweł utkwivszy wzrok w Radzie Najwyższej, rzekł: Mężowie bracia, ja aż do dnia dzisiejszego żyłem przed Bogiem z całkowicie czystym sumieniem. (BW)

23 ἀτενίσας δὲ ὁ Παῦλος τῷ συνεδρίῳ εἶπεν, Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ ἀχρι ταύτης

choć odnoszą się z krytyką do swych oponentów, zbudowaną w oparciu o ten sam mechanizm: Gdyby Jan Ewangelista zamierzał nadać zdaniu greckiemu, w dialekcie koine, sensowne brzmienie, o boskim Jezusie Chrystusie, użyłby w tym celu przymiotnika: Jaki? Jaka? Jakie? boski - Theios θεῖος

καὶ ὁ θεῖος ἦν ὁ λόγος.

Dosłownie zatem: i boski był Słowo.

Trudno jest w tym miejscu odmówić jednakowych racji zwolennikom, jak i przeciwnikom nauki o Bóstwie Jezusa. W obu przypadkach, z poszanowaniem praw gramatyki greckiego dialektu koine, Jan Ewangelista mógł posłużyć się jedną z dwóch wersji, by ostatecznie sprecyzować, czy Logos jest Bogiem, czy jest boski. Jednak nie tak do końca owe podejście, wydaje się w tym miejscu słuszne. Skoro autor tego tekstu nie posłużył się ani rzeczownikiem w narzędniku (dativus) „Bogiem”, ani przymiotnikiem w mianowniku „boski”, to czym się posłużył?

Ze strony 62 książki „Elementy składniowe biblijnego języka greckiego” poznajemy definicję **rzeczownika abstrakcyjnego**, który z natury wyraża: jakość, naturę. Ze względu na znaczenie, rzeczowniki dzielimy na:

- Rzeczowniki własne i pospolite.
- Rzeczownik żywotne i nieżywotne.
- Rzeczowniki osobowe i nieosobowe
- Rzeczowniki konkretne i abstrakcyjne.
- Rzeczowniki jednostkowe i zbiorowe.

Rzeczownik abstrakcyjny, nie może być jednocześnie rzeczownikiem konkretnym. O ile więc rzeczowniki nazywające przedmioty postrzegalne zmysłami to rzeczowniki konkretne, o tyle rzeczowniki będące nazwami zjawisk psychicznych, właściwości i czynności, to rzeczowniki abstrakcyjne.

Przymiotniki („przymiot” czyli cecha, właściwość, która określa właściwości dostrzegalne ludzkimi zmysłami, oraz pozazmysłowe wynioskowane z zachowania istot żywych, bądź właściwości przedmiotów) w przypadku zjawisk czy pojęć, mogą mieć także charakter **abstrakcyjny**.

Przykładami rzeczowników abstrakcyjnych w języku polskim to m.in.: miłość, szczęście, radość, smutek, przyjaźń, zgoda, nienawiść, starość, młodość, inteligencja, modlitwa, Bóg, boskość, bóstwo, ludzkość, wieczność, niesprawiedliwość, nicość, ojczyzna, nieśmiertelność etc.

Przykłady przymiotników abstrakcyjnych w języku polskim to m.in.: boski, boży, wieczny, nieśmiertelny, oddana, pobożna, święty etc.

O ile więc, o „naszym” abstrakcyjnym „Bogu-ho Theos”, którego nie możemy doświadczać zmysłami, możemy mówić w sposób konkretny, zindywidualizowany, ze wskazaniem na Jego osobę, o tyle, w przypadku każdego rzeczownika pozbawionego rodzajnika, lub orzecznika rzeczownikowego np.: „boski/boskość-Theos”, który z automatu staje się znaczeniowo „abstrakcyjnym”, koncentrujemy się na naturze, gatunku, cesze, w znaczeniu „właściwości obiektu”, którego nadal nie możemy doświadczyć, ani odczuć zmysłami, tzn.: „na własnej skórze” (np. rz. żywotny z rodzajnikiem oznaczający Ojca – Pater, bez rodzajnika zyskuje znaczenie rz. abstrakcyjnego ojcostwo).

Wydaje się więc zupełnie uzasadnione, by przeciwnicy nauki o Bóstwie Jezusa, mieli podstawy do obrony swojego stanowiska, w którym traktują Theos bez rodzajnika, jako nazwijmy to: pozazmysłowy, astralny, metafizyczny stan bądź naturę Logosu-Słowa, anizeli „zaledwie” podkreślenie faktu, iż jest zindywidualizowanym Bogiem.

Wybór „wariantu gramatycznego”, jednego z dwóch, jeśli tak można to określić, jest w tym miejscu wynikiem utrzymywania głównej nauki, Credo, opisanej w Biblii, że Bóg jest jeden, co skutkuje obroną nauki o boskim Logosie, jako że brak rodzajnika, ma wyrażać Jego naturę, cechę, nie zaś indywidualną, odrębną osobę.